

Holubník

„Půjdeme místo školy k rybníku,“
šeptali si ráno všichni prvňáci.
Školník Tóna je načapal: „I vy mazáci!
Do školy se nechodí jak do holubníku!“

Blízko školy na straně polední
seděl holub v zeleném lupení.
Kdysi bydlel ve škole právě,
teď už není žádné mládě.
Z dálky slyší Tónův křik,
urazil ho jeho holubník:
„Já to tak nenechám
a pořádek si zjednám sám!“

Na pomoc si svolal všechno,
co má křídla,
velká vlna holubího odporu
se proti školníkovi zvedla.
Sešli se na holubím sněmu,
že se poradí,
jak začarovat školu
a také děti v ní.
Na druhý den ráno, je to tak,
přiletěl ke škole bílý mrak.
Někdo to neví, ale někdo ví,
že škole narostla
křídla holubí.

Rozletěla se rovnou k rybníku,
teď teprve byli všichni
jako v holubníku.
Prvňáci si máčí nohy
v chladném jezeře
A školník? Honil motýly
až do večere.

Výletní loď

Po Vltavě plave
klobouk staré dámy,
žlutou stuhou mává,
voní květinami.

Ale, ale, kdeže klobouk!
Ani žádné květy,
na výlet se plaví
naše zlaté děti!

Ve výletní lodičce
zdraví všechny čluny,
proto se tak nese,
na vlnách se vlní!

Jak mávají dětské ruce?
Jako křídla motýla,
která se z nebeských výšek
nad hladinou zjevila.

